

Vže bliža se Dete, vže tukaj je, glej!
 Poklekni in skleni ročice.
 Drevesce prinaša božično, ki z vej
 Visé mu igrače, slaščice.

Noč, zima je zunaj, tù svitlo, gorkó,
 Sin božji vsa srca ogréva.
 Vzbudilo življenje se bujno, novó
 V predvéčer je svetega dnéva.

Veséli se mila, brezskrbna mladóst,
 Otroci radujte se mali!
 Čistèjše je ni, nego vaša radóst,
 Nebó se vam v duši zreáli.

F. Krek.

V i d a.

Bilo je po póludne pred svetim večerom, da so nesli Ramačevo detetce k svetemu krstu. Huda zima je bila óno leto. Debel sneg je ležal po širokem polji in ledene cvetice po oknih se vže dlje časa niso odtajale noben dan. Ni čuda, da so mati s težkim srcem pričakovali vračajočih se kumov (botrov). Bali so se, da bi novorojenčku ne škodoval hud mraz. Ob večernem mraku se vrneta kuma, in materi je odleglo. S pravim, materinim veseljem objemajo nedolžno detetce, ki je bilo krščeno na imé Vide. Srečen dan je bil to za vso Ramačevo družino. Posebno sta bila vesela bratec Ivanek in sestra Milka; niti ločiti se nista mogla od svoje nove sestrice. Da bi jima bila oče in mati dovolila, igrala bi se bila po ves dan z njo, kakor s kako igračo. Mala Vida je pa tudi bila kaj ljubeznívno detetce. Temni, kodrastí laski so pokrivali nje drobno glavico in izpod čela jej je igralo dvoje nedolžnih, modrih očesec.

„Vidka bode zdaj malo zaspala,“ rekó oče, „odpravita se v óno sobo in prosita nebeško Dete, katero pride to noč na zemljo, da vama prinese kaj lepega.“ Oče Ramač so bili svojima otrokoma pripravili lepo božično drevesce. Lepó je bilo nakičeno z raznobojnimi trakovi in raz smerekove veje je viselo vse polno sladkih smôkev in raznovrstnih slaščic.

V tem je nastala temna noč. Željno sta pričakovala Ivanek in Milka ónega trenutka, kadar ju bodo oče poklicali pod razsvitljeno drevesce, da si poiščeta vsak svojih daril.

Oče Ramač so bili pobožen mož in so vzrejali svoje otroke v pravem krščanskem duhu. Zatorej pokličejo otroka pred-se in jima rekó: „Nocoj je sveta noč; vesoljni katoliški svet se nocoj raduje prihoda odrešenikovega na svet. Tudi za vaju otroka ima ta večer mnogo veselega. Veselita se daril, ki vama jih prinese nebeško Dete. Moliti hočemo sveti rožni venec in potem z blagoslovljeno vodo pokropiti po hiši, da s tem pobožnim opravilom izprosimo božjega blagoslova iz nebes.“ — Rada sta otroka slušala očeta in lepó ju je bilo videti, kako sta s povzdignjenima rokama molila z očetom.

Po okončanej molitvi in kropljenjem z blagoslovljeno vodo, prižgó oče na božičnem drevesci razstavljenе svečice in pokličejo otroka k drevescu.

Soba je bila kaj lepo razsvitljena od mnogobrojnih lučic in pod drevescem je bilo vse polno najlepših stvari, ki so bile pripravljene za Ivanka in Milko. Od prevelikega veselja sta otroka pozabila pozdraviti teto Lizo, ki je bila v tem prišla k Ramačevin. Hitro sta pobrala vsak svoja darila in jih kazala očetu, materi in teti. Ivanek je dobil sabljo, puško in čilega konja, takó velikega, da ga je lahko zajézdil; a Milka lepo punico in vrhu tega še lep posteljnak z vso posteljno opravo. Dolgo sta se veselila presrečna otroka, a tudi stariši in teta so se veselili z njima.

Slednjíč je bilo treba iti k počitku. Otroka odmolita večerno molitev, želita očetu in materi „leško noč“ ter se poslovita pri teti, ki je odhajala proti dómu.

Pri Ramačevih so potekali dnevi po tem večeru jednakomerno. Vidka je rastle in postajala brdka deklica. Bila je pa tudi pobožna, ljubila je svoje stariše in jih na vsako besedo slušala. Tudi ona se je vsako leto veselila božičnega svetega večera, ker je vedela, da tudi ona dobi takrat mnogo lepih stvari. Večkrat je vprašala sestro Milko, ki je bila zdaj vže krasna devica, kakih reči je prineslo njej sveto Dete, ko je bila še v otročjih letih. Rada je Vida poslušala, kar jej je pripovedovala sestra Milka.

To leto se je Vida vže šestíč veselila svetih božičnih praznikov in ž njimi svetega večera. „Kaj ne, mati,“ rekla je večkrat, „da mi prinese sveto Dete tako punico, kakeršno je dobila Milka, ko je bila še v mojih letih? Pripravila sem za njo vže mehko posteljico.“

„Izvestno dà,“ rekó mati; „ali vedi, da moraš zdaj prav pridna biti, ker hudobni otroci ne dobdó ničesar!“

Od sih dob je bila Vida še tem pridnejša. Kadar je po solnčnem zahodu večerna zárija zlatila nebó, prihitela je k materi polna veselja in rekla: „Glejte mati, kakó se svetijo sveta nebesa; izvestno gleda zdaj sveto Dete doli na mene. Prav pridna hočem biti, da mi prinese lepo punico.“

Še tri dni je manjkalo do svetega večera. Tistega dne pa Vida nagloma zbolí. S tresočim glasom je tožila materi: „O mati ljuba! hudo, hudo me boli glava. Povejte mi, če bodem jutri vže zdrava?“

„Upam, da bodeš, dete moje ljubo,“ odgovoré mati. „Ali zdaj moraš v posteljo. Poslati hočem po zdravnika, da ti zapiše potrebnih zdravil.“

Še jedenkrat so razsvetljevali žarki zahajajočega solnca sobo, v katerej je ležala bolna Vida. O kako zeló se je veselila svetega večera, da - si je bila nevarno holna. Nič družega ni govorila, nego o svetem Detetu Jezuščku in o darovih, ki jih bode prinesel.

Dan se je umaknil temnej noči in predno se je zdanilo, izdahnila je Vida svojo dušico. Umrta je dan pred svetim večerom. A na sveti večer jej je zazvonil mrtvaški zvon k večnemu počitku. Pokopali so jo istega dne, katerega je bila krščena pred šestimi leti.

Vida se je radovala na sveti večer s svetim Detetom Jezuščkom, katerega se je takó zeló veselila, v svetih nebesih.

Za Ramačevo družino pa so bili ti božični prazniki polni žalosti in bridkosti,